

ESPLAIS LITERARIS

Fundat pel «Pomell de Joventut» AIRES DEL MONTSACOPA

Any III

OLOTT, *Elves* DESEMBRE DE 1923

Núm. 6

111/116

ALS POMELLISTES OLOTINS

El Pomell de Joventut AIRES DEL MONTSACOPA que trevalla per a mantenir enlairat el seu nom i el del, diem-ne, pomellisme olotí, no vol trevallar tot sol, sinó que demana la cooperació de tots els demés pomells, convençut que aquesta revisteta mensual en sortirà millorada i, per lo mateix, més agradable a tots.

A vosaltres, doncs, pomellistes d'Olot, ens adrecem i ens és molt plaent l'assabentar-vos que les columnes dels ESPLAIS LITERARIS estan a la vostra disposició.

Tots són convidats a col·laborar-hi.

Els vostres treballs seràn ben rebuts i el nostre major gust serà la seva publicació vora dels nostres.

EL PRIMER BALANÇ

Amb la més pregona alegria podem dir avui que la obra pomellista està fermament consolidada a Olot i escrita amb caràcters inesborrables en el llibre de la seva historia.

La senyera gloriosa, que el nostre insigne mestre desplegarà temps enrera, la bona-nova per ell escampada a Catalunya, no podia menys que donar el seu fruit arrèu ont fos arribada.

El jovent olotí, sempre amatent a contribuir amb la seva col·laboració a tot lo que els recordi els ara seus lemes de «Deu i Patria», ha prestat la seva ajuda a aquesta moderna Creuada de regeneració. I dic creuada, perquè sinó, quin altre nom millor que aquest podria anomenar-se-la aquesta obra?

Les antigues creuades varen esser organitzades per els creients a fi de defensar la Terra Santa contra el infidels enemics, els musulmans; també nosaltres volem defensar la santa terra nostra contra tots els seus enemics, per tots els medis de que poguem disposar.

Pot estar joiós en Josep M.³ Folch i Torres de la seva obra, pot estar-ne joiós d'aquest estol de jovent que l'ha pres per mestre, de la mateixa manera que ell els va pendre des de el primer dia per deixebles.

Al anunciar-se a Olot la inauguració d'alguns «Pomells de Joventut», ara fa un any, gent de totes tendències varen fer-ne uns elogis molt falaguers, que casi ens feien confondre.

Fins aquí res, perquè era lo més natural que el públic dongués la benvinguda a la novella institució, per raó del molt de bé que podia fer amb la seva actuació.

Després, una volta varen ésser ja constituïts, el més pregón buit es feu al voltant nostre, precisament per aquella gent que abans de començar més ens confonien amb els seus elogis, aquells que més necessitat, deien, que hi havia d'enllaçar la Patria i la Creu.

¡Els havíem defraudat!

No sé que devien creure, no sé que's devien figurar que eren els «Pomells de Joventut»; tal volta una de tantes associacions de joves, més o menys bons nois, que s'accontentarien amb anar a Missa i a les processons, deixant a la bona de Deu lo demés.

No; nosaltres no ens accontentém amb això, cumplim els nostres deures religiosos i servim la nostra terra, Catalunya, perquè servint-la, també servim a Déu, ja que la patria és obra seva.

RECORDS DEL COL·LEGI

NADAL

¡Nadal! Paraula màgica, quina virtut tanques que, el teu sol nom basti per omplernar-nos el cor de joia? ¡¡Nadal!! ¡¡Nadal!!

Al acostar-nos-hi a la festa, haguèrem volgut accelerar el camí immutable del temps; quan la celebràvem, perlongar-la fins a l'infinit, i un cop passada, l'anyoràvem aquella diada!

Nadal ja ha arribat!—feia amb só de festa la campaneta que ens deixondia.

¡Són les dotze! ¡Es Nadal!

Amb llestesa desacostumada ens llevàvem, deixàvem la mandra al rentador i ens dirigíem a la Capella. Amb quin fervor oïem la Missa del Gall! Allà acompanyats dels més grans records de la nostra vida, als acords de la Missa d'Angelis, que ens en sentíem de fervorosos! Quins bons propòsits que feiem aquella nit!

Han passat alguns anys, però aquells instans es mantenen vius en ma pensa.

Aquell dia davant del pesebre del Nen-Déu, oblidàvem mutualement les rencunies i tots ens confoníem en un abraç de germanor.

El pesebre, el recordo bé, era d'una magnificència com per aquí no s'estila.

Per estimular-nos, ens distribuïen per seccions, i cada una a les ordres d'un «chef-d'œuvre» s'encarregava d'una part, formació artística; recerca de molsa, etc.

Nadal, era dia d'imposició de medalles, repartició de premis i felicitacions.

Cap al tard una «companyia» d'aficionats representàvem els Pastorets en un teatre improvisat d'una estabilitat molt problemàtica, en el gran menjador.

Un cop finida la funció, començava la festa de l'Arbre de Nadal o del «Aguinaldo» com en dèim nosaltres.

Primerament es portava un arbre amb molt de brancatge, tallat arràn de terra.

El director del Col·legi, dies abans, amb alguns nois, feiem petits paquets contenint dolços, llibretes, llapis de color, pintures, col·leccions d'estampes, xocolates, carbó de sucre i altres objectes i llaminadures per l'estil. Un cop fets, se els donava un número i es penjaven en les branques del arbre.

Quan era la hora indicada, es tirava una cortina que el tapava, i davant nostre apareixia l'arbre de tots colors, les branques del qual s'ajupien baix el pes dels «Aguinaldos». Crits de alegria i gatzara.

Després a cada un de nosaltres ens donaven un número qualsevol, extret de dins una bossa. Quan tots en teníem, un noi pujava del arbre i abastava els paquets de un a un, cridant a l'ensemps el número que hi apareixia inscrit, i s'adjudicava al noi que el posseïa. ¡Quin desfici per agoitar-lo! En un obrir i tencar els ulls, saltaven per terra lligams i papers envoltoris, per a descobrir l'objecte codiciat.

L'últim any—m'en recordo bé—vaig esser un dels destinats a compondre els «Aguinaldos». Erem quatre, l'un treia els objectes de dins una caixa, l'altre ho recollia, un altre ho distribuïa i jo empaquetava. Veus aquí, que per un paquet s'em donà un troç de carbó de sucre i jo, volent fer Nadal abans d'hora, me el vaig empassar, substituint-lo per un de carbó autèntic.

Va arribar la festa, tothom esperava que es cridés el seu número.

—71—ressonà per la sala.

Era jo! assopto el paquet que hem tiren, el desfaig d'un correguda i a dins vaig trobar-hi acuradament embolicat una gran quantitat de paper, un troç de... carbó de kok... autèntic! El mateix carbó que jo vaig posar dins un paquet, tot pensant amb el xasco que s'emportaria algún company al desfer-lo.

NADALENCA

*I que n'estic de contenta
perque ja soms a Nadal!
Es la festa més hermosa
i més alegre de l' any.
La que està més revestida
per la musa popular
de cançons i de llegendes
de pastors i rabadans.
La que ens recorda tot-hora
que el bon Jesuset és nat
a Betlem dins l'establia,
vora, vora del Portal,
aont àngels d'ales blanques
i rossos cabells, uns van
vestidets blancs com els lliris
i altres de un blau esblaimat
com el cel de primavera,
i amb ceptres d'estels brillants,*

*fent d'escaienta corona
à l'infantet divinal;
i li canten amorosos
belles cançons de Nadal
i anuncien plens de joia
a tota la humanitat
el naixamet del Messies;
i pastors, reis i vassalls
alegres van a adorar-lo
i en tornen tots encisats
de l'atractiva dolcesa
d'aquell bellíssim infant
què és rei del Cel i la terra
i és el Déu profetitzat.
¡I que n'estic de contenta
perque ja soms a Nadal!
Es l' festa més hermosa
i més alegre de l' any.*

UNA POMELLISTA

CATALUNYA ⁽¹⁾

Lema: **LLIBERTAT**

*Jo'n conec una donzella
que don goig de contemplar,
n'és treballadora i bella
i no's vol emmaridar.
Una pena té'n son rostre
no la deixa descansar,
perque un dia un drac monstre
llibertat li va robar.
Eixa donzella xamosa,
n'és una patria heròica,*

*n'és Catalunya hermosa,
la Catalunya històrica.
I ja que per si mateixa,
no assoleix la Llibertat,
fem, doncs, que la conseqüència
lluïtant tots a son costat,
Que amb el nostre crit de guerra,
l'enemic fem tremolar,
que'l nostre braç s'hi aferra,
fins tenir la Llibertat.*

ANTONI DOT ARXÉ

(1) Poesia premiada als Jocs Florals Infantils de Girona el dia 5 de Novembre de 1922.